

Dě tě ně
Dě tě ně

BŘEZEN,
za kamna vlezem.
Duben,
ještě tam budem.
Máj,
půjdeme v háj.

Kuřátko

Učíme se. Paní učitelka píše na tabuli.

Najednou slyším: „Pí, pí, píp!“

„Pepíku, co to tu pípá?“

Pepík má pod lavicí krabici.

„To pípá ta krabice. Co v ní máš?“

„Hádej, Tome! Je to malé, je to žluté a pípá to.“

Pepík sahá do krabice. V ruce má kuře.

Žádnou hračku, ale živé kuřátko!

Beru kuřátko do dlaně. Peříčka má jako chmýří.

A jak mu buší srdíčko! Asi se bojí.

Lucie šeptá: „Tome, půjč mi kuřátko! Já si ho pochovám!“

děda Matěj Ideník sluně sluně

Podám jí kuře pod lavicí. Ale kuřátko hop na podlahu!
Utíká sem a tam. Pobíhá a pípá. To je nadělení!

„Co to tu pípá, děti?“ ptá se paní učitelka.

Bere kuře do dlaní. „Čí je to kuřátko?“

„To je moje,“ říká Pepík.

A já říkám: „Ale já jsem si s ním hrál.“

„To se dělá, vy kluci ušatí?“ zlobí se paní učitelka.

„Nosit kuře do školy? A hrát si s ním při hodině?

Doma by mu bylo líp.

Co když to kuřátko hledá jeho máma?“

„Copak umí kvočna počítat?“ diví se Pepík.

„Ona jich má doma ještě šest.“

„Každá máma pozná, že jí chybí dítě, Pepíku.“

„Já jí to kuřátko vrátím!“ slibuje Pepík.

„Ale až po škole!“ mračí se paní učitelka.

Ale ona se zlobí jen naoko.

„A ne abys příště přivedl do školy tele, Pepíku!“

„Tele my doma nemáme,“ říká Pepík.

„Ještě štěstí,“ usmívá se paní učitelka.

„Ale když už tady to kuřátko máme, řekněte mi, děti,
která domácí zvířata znáte.“

To se dělá, vy kluci ušatí?